

יהודה קרני

מעבר לחבורה הקרויה ברגיל בשם הפמליה הביאליקית. ולא קלה היתה ראשית העמידה ועצם העמידה מעבר לה. ביחוד במי שלא נתפתה לשתי הסכנות הקרובות — הגרירות האפיגורית — מזה והמרדנות האינפאנטילית מזה. הוא, יהודה קרני, ידע לעמוד בה — הוא נאמן לעצמו, לדורו, מבלי שתעמם בו ההכרה של קודמיו כערב כמ, ושל הגדול שבהם כמלוא גדולתו, ולא עוד אלא הוא ידע אף להאמן לו, על דרך הבריחה ממנו — אליו. נאמן נחתו זו עמדה לו להיות באבות השי"ת המודרנית שלנו, אשר עמהם נמנים ביעקר, איש איש ותכונתו — אב"ר הם בן יצחק, דוד פוגל, אביגדור המאירי וי. צ. רמון.

בתחומם של חיי הדור — משברים הגדול, שביטוייו הוא בעקירה מתי"ת הגולה ובנטיעה בחיי ארצנו, ניכר במובלט בשירתו ודרכה, הוא נפש נפשה. שעל כן המעבר מנגינה לנגינה הוא פה כאות מעבר מעולם לעולם — כבר בו חרות בששון מכאובות ובמכת אובות ששון המרחק שבין רוח שירת החומלה המהלכת ב"שערים" ובין ריח שיר הקשיות הנישא ב"בשעריך מר לדתי", וחלל המרחק הזה הוא כחלל המאבק של תמורת הדור, המתאכזר לעצמו וכובש את עצמו לתעודתו. יורד שלים היא לשירה הזאת גם מופת גם מבחן ועל כן היא בוחנת וחוזרת וברחנת את עצמה לסלעי נצחה של עיר דוד.

כנשימת בינתיים בנפתולי שירה אלה היו הפילונים הקטנים השקויים — כלינויו של כותבם — מזג טוב, הפד מונות המשועשעים, שירי העם; כהפ"סקות מרגוע בנפתולי נפש אלה היה השיטוט בקרית אביב, תיאור מזגה ומוגיה, גילוי פינות החמד בסימטת תיה והוקעת קצות הכיעור בשוקיה, מסירות לנופה וצמתה, עציה ופרחיה, חחרדה לעבריותה, טהרתה, אנושיותה, ועוה נדמה סערות הנפתולים, שכך הקרב וחדלו יגעיה הנופש, אך עתה, כדברי שירתו, מחומת ירושלים וכת"ל היה ירננו עצמותנו הכלות לקריאת המשיחית.

בבית החולים "הדסה" בתל אביב מת אתמול לפנות בוקר המשורר והעיתונאי יהודה קרני בשנת ה'תש"ט לחייו.

ליתנו תצא היום ב"11 לפנה"צ מבית החולים "הדסה" בתל אביב. יובא לקבורה בבית הקברות הישן.



אדמת הורתו, גולת פוליסיה, ניתנו לה כמה תיאורי שירה ועיקרם בהב"ל טת הניגוד בין שפעת היערות הפרו"צה לרוב קור ואפלה ובין פינת הבית הכנוסה במעט חום ואורה. קהילת מולדתו ניתנו לה כמה תיאורי חקר ועיקרם בהבלטת הניגוד בין שני אג"פיה, פינסק על נוסח מתנגדיה וקאר"ל יין על נוסח חסידיה, אדמת ניגודים זו על נופה ורקעה חילחלה את נפש בנה משוררה, שנלבט כמותה בין חום"רה ורוך ונלחם למיווגם, וציוני מל"חמתו והישגיה הם, בעצם, ציוני שיר"תו והישגיה.

היתה זו מלחמה כבדה ונפולת חזית, כי שירתו נדרשה להלחם לעצמו גם בתחומה של שירת הדור, גם בתחומם של חיי הדור. בתחומה של שירת הדור — לפי גילו עשוי היה להימנות עם כת הריבעים של שירתנו הח"דשה, ואמנם האנתולוגיות שלנו, הס"דורות לפי גיל המחברים, מקדימות אותו גם ליעקב שטיינברג גם לז. שניאור. אך לפי אפיה של שירתו הוא